

[Minister Viggo Starcke.]

parti har været med til at gennemføre alle sammen, har retsforbundet altid angrebet og er gået imod; forud for valget i 1957 var der kredse, som stod det ærede medlem hr. Erik Eriksen særdeles nær, som igen talte om, at en ny kronenedskæring skulle finde sted. Da den nye regering blev dannet, blev folk klar over, at der ville ikke finde nogen nedskæring af kronen sted; nu kunne det igen betale sig at spare og sætte penge i sparekasserne og bankerne, at hente sine tilgodehavender hjem fra udlandet og vente med at betale, indtil det var nødvendigt. Heri ligger en stor del af forklaringen på den pludselig indtrædende bedring i valutaforholdene. Vi må jo endelig huske, at bytteforholdet i den første tid aldeles ikke var så rosenrødt for Danmark. Smørpriserne lå temmelig elendigt, fragtraterne også.

Til det ærede medlem vil jeg endelig sige, at det er mærkeligt at se den negativisme, som har præget det ærede medlem hr. Erik Eriksen og hans parti i de sidste år. Det er, ligesom alle de fremskridt, der er sket, nærmest har forbitret tilværelsen for ham.

Jeg har taget del i dansk politik, ganske vist ikke herinde. . . . (Afbrydelse: Ikke som minister, nej!) . . . men i 50 år har jeg taget del i politik, og jeg kan huske fra min ungdom og fra 20erne, når man kom ud og talte om jordspørgsmålet og grundskylden, at så morede folk sig og syntes, at det var fuldstændig virkelighedsfjernt. Men i 1957 blev grundskylden den cement, der bandt de 3 nuværende regeringspartier sammen til en ny regering; der er siden sket meget betydelige fremskridt på dette område, og flere vil sandsynligvis følge efter.

Dengang man forlod frihandelen i 1931 og 1932, var retsforbundet det eneste parti, som holdt frihandelens fane højt. Op igennem 30erne, op igennem 40erne og op igennem 50erne angreb vi restriktionspolitikken, toldpolitikken, afspærringspolitikken, planøkonomien. Jeg hørte godt, at det ærede medlem hr. Poul Møller i går sagde, at det havde de konservative også altid gjort; dog var det således, at de havde foretrukket toldbeskyttelse fremfor restriktioner, hvilket svarer til, at man foretrækker indespærring for fængsling

(Afbrydelse: Er det ikke det, I selv har gjort?).

Formanden: Medlemmerne må høre talen i ro!

Minister Viggo Starcke: Den ændring af toldloven, som fandt sted, gav en forhøjelse af nogle af toldsatserne. Den gav en nedsettelse af andre toldsatser, den betød, at en lang række toldsatser blev strøget, den betød en uforandret stilling for andre, og det samlede toldniveau blev uforandret. . . . (Afbrydelse: Det er ikke sandt!) . . . Men dette toldniveau skal i løbet af de kommende 10 år inden for de syv frihandelslande aftrappes ned til ingenting . . . (Afbrydelse: Hvordan udadtil?) . . . Udadtil! Jeg vil ærligt sige, at jeg havde gerne set, at toldsatserne blev afviklet udadtil, og det, at retsforbundet gik med til at tage ansvaret for den toldlov, som blev gennemført, skyldes den samlede politiske konstellation og efter vort skøn ikke nogen økonomisk nødvendighed. I hvert fald er det en given ting, at der ikke i dette halve århundrede er sket så store fremskridt på frihandelens område som under den nuværende regering, og det er lidt af en oplevelse, når man har kæmpet i årtier for restriktionernes afvikling, at se denne afvikling komme, at se varedirektoratet blive lukket, at se frihandelens fane blive plantet i fremtidens land.

Under regeringsforhandlingerne i 1957 og i månederne derefter fremkom der jo mange spådomme, ikke blot fra det ærede medlem hr. Erik Eriksen, men fra næsten alle hans meningsfæller og fra hans partnere i det politiske samarbejde, de konservative. Melodien lød sådan, at nu ville bunden gå ud af valutakassen, nu ville skatterne stige, nu ville produktionen gå i stå, nu ville opsparingen høre op, investeringerne ville standse, arbejdsløsheden ville blive kolossal, og ungdommen ville udvandre, og retsforbundet ville som sædvanligt ved næste valg blive udslettet. Ingen af disse spådomme har vist sig at være rigtig. Danmark står i dag med den største produktion, det har haft i sin historie, med den største opsparing, med den største investering, med den største valutabeholdning, med den største import og eksport og med den mindste arbejdsløs-